DE

HISTORIAE GRAECAE PRIMORDIIS

DISSERTATIO

SCRIPTA

CREATIONI

XXV. PHILOS. DD. ET AA. LL. MAGISTRORVM

RECTORE MAGNIFICO

D. CHRISTIANO ERNESTO WEISSIO

PROFESSORE IVRIS CRIMINALIS ORDINARIO. SVPREMAE CVRIAE REGIAE CONSILIARIO. FACVLTATIS IVRIDICAE ASSESSORE

PROCANCELLARIO

GODOFREDO AVGVSTO ARNDTIO

DISCIPLL. POLL. ET POLITIAE PROF. P. ORD. COLLEGII B. M. V. SENIORE ET H. T. PRAEPOSITO

DECANO

CHRISTIANO DANIELE BECKIO

GRAECC. ET LATT. LITT. PROF. P. ORD. POT. REGI SAXON. A CONSIL. AVL. REGII SEMIN. PHILOL. DIRECTORE ALVMN. REGG. EPHORO BIBLIOTHECAE ACAD. PRAEFECTO ACAD. DECEMVIRO FACVLT. PHIL. SENIORE SOC. IABLON. ET OECON. LIPS. LATINAE IEN. VELITERNAE ARCHAEOL. REGIAE BAV. MONAC. ET ALL. SODALI

A

GODOFREDO HERMANNO

EQVITE ORD. SAXONVM VIRT. CIVIC. ELOQ. ET POET. P. P. O. COLLEGII [illegible]IO. ACAD. ROMAN. ARCHAEOL. SOCIETT. REG. BAVAR. MONAC. ET [illegible]SIS AC LAT. IENENSIS SODALI

G. Krüger.

DIE V. FEBR. A. CIƆIƆCCCXVIII.

LIPSIAE
LITERIS STARITZII TYPOGR. VNIVERS.

Hermann 1818

Quae superiore anno de antiquissima Graecorum mythologia scripsi, fuerunt qui ioco scripta putarent. Hi, quid sentirem, iam ex epistolis meis ad Creuzerum, quas ille una cum suis edidit, cognoscere potuerunt. Sed incepta tantum est illa disputatio, nec mihi nunc ad eam reverti otium est. Placuit tamen, opportunitate scribendi data, cognatum argumentum attingere, quod spectat ad historiae Graecae primordia. Nam quum antiquissimam populorum historiam fabulis obscuratum esse constet, quae res movit historicos, ut tempora fabulosa ab iis temporibus, in quibus certa narratis fides esset, distinguerent: plerique, quae commentis poetarum et famae temeritate perturbata viderent, neque credenda, neque non credenda rati, quum summam tamen rerum veram esse existimarent, magnis, licet vanis conatibus, quia viam rei agendae certam non habebant, conficere aliquid veri, mirasque illas dissensiones, quae quum aliis in rebus, tum maxime in temporum rationibus inveniuntur, componere allaborarunt. Et recte illi profecto, si ita est, ut putant, famae lusu poetarumque inventis vitiatam esse veritatem. At aliud reliquum est: non illud dico, quod fortasse quispiam coniiciat, prorsus fictas esse narrationes illas: nam id abhorret ab illa antiquitatis simplicitate: sed hoc, quod credere iubet stupenda illa, et, si fortuita esset, quovis portento miraculosior nominum omnium ad unum finem conspiratio, longe alias res, quam videtur, narrationibus istis contineri, ita ut narrationes quidem fictae sint, res autem, quas continent, non sint fictae. Quod si ita est, apparet, videndum esse, quae sint illa, quae non sunt ficta. Ea vero aut historica sint necesse est, aut non historica. Si historica sunt, novus historiae fons recludetur, non

adhibitus antea; ſi non hiſtorica, hoc certe hiſtoria lucrum faciet, quod qui largus eius, licet parum limpidus fons habebatur, alio derivatus, non amplius adulterabit hiſtoriam. Sed habet haec disputatio non parum difficultatis, ſive originem harum fabularum ſpectes, ſive interpretationem, ſive coniunctionem cum vera hiſtoria. Dicam de ſingulis, quae mea ſit ſententia; eamque deinde exemplo illuſtrabo, quo illud confirmem, quod nunc ut conceſſum ſumo, fabulas iſtas narrationes eſſe non proprie intelligendas, ſed quae res omnes, nominibus appellatas iis, quae naturam earum indicent, quoad fieri poſſit, ut perſonas vita praeditas introducant.

Huiusmodi igitur fabulis ſi hiſtoriae primordia contineri contendimus, verendum eſt, ne id parum credibile eſſe exiſtimetur. Nam quum omnes gentes inſito hominum generi gloriae ſtudio maiorum ſuorum memoriam recolere, resque ab iis geſtas narrando celebrare conſueverint, cui non mirum, ac potius incredibile videatur, Graecos, gentem laudis avidiſſimam, adeo oblivioni tradidiſſe nomina maiorum ſuorum, ut pro iis fictos quosdam et commenticios colerent? At factum tamen eſſe neceſſe eſt, ſi vera ſunt, quae de fabulis illis diximus. Deſinemus vero mirari, vt opinor, ſi reputaverimus, quod ipſae ſatis declarant fabulae illae, poetis hanc omnem adornationem deberi. Quorum quum omnis ars, ut et hae fabulae, et omnis mythologia docet, in eo poſita eſſet, ut rudi ſane tentamento res omnes, quoad eius fieri poſſet, in perſonas animarent: conſentaneum, immo neceſſarium erat, ut his perſonis, quo quid ſibi vellent intelligeretur, nomina imponerent naturae earum convenientia. Quo factum eſt, ut poetarum ſermo, quod ad nomina attinet, prorsus a communi ſermone diverſus eſſet: quem propterea deorum, ut illum hominum linguam dicebant: id quod etiam Islandiae incolas feciſſe monuerunt interpretes ad Iliad. α. 403. Quoniam autem penes poetas omnis erat rerum divinarum humanarumque ſcientia, non eſt mirum, ex horum auditione commenticias illas appellationes pro vulgaribus obtinuiſſe, et ita quidem, ut indocta et credula multitudo, paullatim obli-

viſcens veritatis fabulis iſtis involutae, etiam ipſa commenta poetarum vera eſſe ſibi perſuaderet.

Difficilior eſt interpretatio fabularum. Quae quum tota fere ex nominibus petenda ſit, non modo propter vetuſtatem nominum perobſcura ſaepe atque ambigua eſt, ſed etiam propter rerum, quae nominibus illis ſignificantur, diverſitatem haud parum dubitationis habet. Nam quum duo ſint rerum genera, unum ſingularium, quod nomina propria habet, ut certi homines locive, alterum infinitum, quod communibus appellatur nominibus, ut montes, ſilvae, flumina, naves, aut hominum munera, officia, virtutes, vitia: hoc poſterius quidem genus, ſi perſonis induendum erat, neceſſario fictis quibusdam nominibus, quae ad hunc finem apta eſſent, indigebat: in illo priore autem genere nulla huiusmodi apparet neceſſitas. Et profecto locorum certe nomina ea eſſe videmus, quibus vere ſunt illi loci appellati: ut aut, ſi haec vera ſunt, etiam hominum nomina vera credere oporteat, aut, quoniam de hominibus non eſt credibile, loci quoque debeant fictis nominibus vocati eſſe, aut denique, quod ſolum reliquum eſt, locorum aliam eſſe, quam hominum conditionem neceſſe ſit. Et ita ſane videri poteſt. Homines enim moriuntur, mortuisque nihil praeter factorum memoriam ſuperat, ut rectiſſime quis ex eo, quod fecerit, appelletur. Loci vero manent: qui ſi aliis quam ſuis nominibus vocantur, aut ignoti, aut ementiti videri debent, nominibus illis quales, non qui ſint, indicantibus. Et de ignotis quidem locis non difficilius credebant homines, quam de hominibus, quia de his fidem habebant narranti: notis autem in regionibus ſi nomina locorum non vera commemorata fuiſſent, detraxiſſent ea narratis fidem, quia ſciviſſet quisque, non exſtare eos. Unde ſane abſurdum videbitur, in iis, quae de notis regionibus narrabantur, ficta uſurpata eſſe nomina. At quantumvis ſpecioſa haec argumentatio ſit, non evincit tamen, ut poetas non etiam in locorum nominibus eadem ratione, qua in hominum, uſos eſſe ſtatuamus: modo meminerimus, nomina, quae ab natura rerum ducta ſunt, non eſſe continuo ficta nomina, ſed ea tantummodo ficta dicenda

esse, quae ab his, quibus in vita communi utebantur, discrepant. Nam poetae illi sine dubio locis non minus quam hominibus ab natura eorum faciebant nomina: sed quia manebant loci, manserunt etiam nomina, et facta sunt propria. Certum enim videtur, multa locorum nomina ex his poetarum fabulis originem traxisse. Vbi autem loca, quae iam habebant nomina sua, commemoranda essent, ineptum fuisset alia iis nomina tribuere, quia iam illi, qui primi nomina ista invenerant, ea aut ab natura illorum locorum, aut ab aliquo memorabili facto deprompserant. Praeterea in rebus, quae ubi actae essent, nihil referret, vera locorum nomina, quae accommodata his rebus essent, delecta videntur; nec minus, quae notis in regionibus gesta erant, iis potissimum in locis facta dici, quorum apta rebus istis nomina invenirentur. Postremo hoc quoque reputare debemus, multis fabulas illas additamentis exornatas ad nos pervenisse: unde veri simile est, quum iusta earum interpretatio iam in oblivionem abiisset, et commenta poetarum ipsa vera esse crederentur, multorum accessisse commemorationem locorum, quorum nulla in fabulis istis mentio fuerat. Hinc aliquot sunt locorum nomina, quorum significatio quomodo cum rebus ibi gestis congruat, vix videatur intelligi posse. Quod si haec ita sunt, prima in interpretandis fabulis illis et praecipua regula haec esse debet, nomina formam habere nominum propriorum, vim autem et significationem appellativorum. Cuius regulae observatione uti de sensu fabulae cuiusque certiores reddimur, ita ea etiam velut uno ictu inextricabiles aliter locorum temporumque conturbationes dirimit, siquidem ubi idem nomen non unius certi loci hominisve nomen est, sed omnium, quorum par aut similis conditio fuerit, non est mirum, locos longissime dissitos, hominesque multis aetatibus disiunctos eodem nomine vocari. Facile autem intelligitur, ex hac regula aliam nasci, quae haec est: nomen idem diversis rebus tributum, confusionem fabularum; explicationem diversam eiusdem rei, varietatem narrationum produxisse. Ita, qui nuper diligenter de rebus Aegi-

neticis scripsit, Car. Müllerum quum ipsum insulae nomen, tum tot urbes, quae Aegae dictae sunt, Aegaeum mare, Aegaeus mons, Aegaeon, Aegeus, Aegialeus, Aegimius, Aegyptus, aliaque multa nomina, ipsa denique petulcis cornubus insurgens, quae Iovem nutrivisse fertur, capella admonere potuerant, ne aeneae caprae caussa *Αἴγιναν* recte Quassatiam verti negaret.

Sed dicendum est denique etiam de coniunctione harum fabularum cum vera historia. Ex quibus quum aperte effloruerit historia, discerni quidem hoc potest certissimo indicio, quod propriis, non appellativis nominibus utitur, neque, quod coniunctum cum hac re est, res personatas introducit. Intelligitur autem hoc ex eo, quod nomina iam fortuita sunt, nec nisi casu cum rebus ipsis conveniunt. Verum quoniam non repente, sed paullatim facta est haec narrandi res gestas commutatio, quum, quae antiquissimi personata tradiderant, non intellecto, quid sibi vellent, pro veris haberi coepissent, et modo, luxuriantibus poetarum ingeniis, mira commentorum varietate augerentur, modo etiam cum rerum vere gestarum narrationibus coniungerentur: perdifficile est et saepe prorsus negatum, confinia describere fabularum atque historiae. Accedit, quod qui primi historiam scripserunt, quum non sensum, sed verba illarum fabularum sequerentur, partim conciliare, quae inter se pugnarent, partim coniectando et ratiocinando ad liquidum perducere studuerunt: quibus deinde, ut idoneis auctoribus, creditum est, quum credi omnium minime debuerit. Sed ut possit historia a fabulis satis discerni, illud quaerimus, quid sit in ipsis illis fabulis, quod historiae nomine dignum sit. Quarum si haec, uti diximus, ratio est, ut omnia non propriis nominibus, sed appellativis designent, nihil aliud eas continere apparet, quam quali quid in loco et a qualibus hominibus gestum sit. At haec non est historia. Nam historiae proprium est, ut id, quod narratur, cum eo cohaereat, quod hi, quibus narratur, ipsi sensibus suis percipiunt. Quumque historia et quid factum sit, et a quo, et quando, et ubi, indicare debeat, de his omnibus testium fidem requirimus, quae in rebus pervetustis fere eo redit,

ut, quae narrantur, neque per se incredibilia sint, neque his, quae certo facta scimus, repugnent. Sed in his quod primarium est, certum aliquod factum, id quum sponte intelligatur et a certis hominibus, et certo tempore, et certo in loco factum esse, tamen nulla re magis cum iis, quae vera esse scimus, cohaeret, quam loci significatione. Nam homines certi non possunt intelligi, nisi qui certarum gentium fuerint, eoque locos tenuerint certos; tempora autem ex factis horum hominum computantur: unde si loci incerti sunt, etiam caetera labefactari necesse est. Quod si, ut supra dicebamus, etiam loci in fabulis istis appellativa habent nomina; quomodo sciemus, ubi res illae gestae sint? Tribus modis, nisi fallor. Primus, isque certissimus est, quum, quae narrantur, ipsa certum loci indicium praebent. Secundus, quum quid apud certum maxime populum celebratum videmus: verisimile est enim, ibi aliquid gestum esse, ubi plurima eius fama circumferatur. Tertius denique, quum nomina locorum, quae in fabula sunt, aperte de his locis, qui vere iis nominibus vocati sunt, intelligenda esse apparet. Quamquam hoc, ut supra diximus, non ubique satis certum argumentum est, propterea quod multa horum nominum postero demum tempore in fabulas istas videntur illata esse.

Haec si vere disputata sunt, non magis eos, qui fabulas veteres ab historia segregant, quam illos, qui ista omnia sic, uti narrantur, acta esse credunt, audiendos putabimus, sed, detracto ornatu poetico, iustaque interpretatione adhibita, materiem narrationum illarum res esse vere gestas censebimus. Simul autem ipsa rei natura nos admonebit, nihil in hoc genere tam incertum esse, quam temporum rationes; neque obliviscemur, uti recentia, vigente adhuc plerorumque factorum memoria, longa videntur, ita antiqua, paucissimorum commemoratione servata, brevia videri.

Sed placet iam, quae diximus, exemplo comprobare. Inachi filiam Io, Argis profugam, post longos errores in Libyam venisse dicunt; ab hac ortas Danaides rediisse Argos, quarum ab una genus duxisse Perseum, a quo Persidas Argis imperitasse;

quorum partem expulſos, et ex his Herculem natum eſſe; huius poſteros tandem reverſos ſibi Peloponneſum ſubieciſſe. Referam haec, omiſſis quae non ſunt neceſſaria, Apollodoro potiſſimum auctore, qui libro ſecundo de his rebus expoſuit. Sed in eo deſeram Apollodorum, quod huic Io octava demum generatione ab Inacho orta perhibetur, quum eam plerique et graviſſimi auctores filiam fuiſſe Inachi dixerint.

Igitur Oceani filius *Ἴναχος*, Evacunus, filiam habuit *Ἰώ*, Itiam, quam amans Iuppiter quum in vaccam transformasſet, quo ea *Ἥραν*, Populoniam, lateret, haec *Ἄργον*, Micuum, cuſtodem multis oculis praeditum puellae addidit, furoremque ei immiſit. Micuum quum Mercurius, oculis eius conſopitis, occidiſſet, aufugit Itia. Non eſt obſcurum, aquas dici, quae fluvio aliquo ſive lacu exundante, imbribus auctae, (is eſt amor Iovis) tortuoſo curſu ſibi viam fecerint; hinc cornua, inſigne fluviorum, et vaccae forma. Populus, qui ea loca accolebat, aggere aquas cohibuit ex argilloso limo, qui et albus eſt, unde nomen Argi, et ſpongioſus plenusque tubulis, unde *μυριωπὸς* et *πολυόφθαλμος*; ab origine autem et officio idem *γηγενής*, terrigena, et *Ἀλευάδης*, filius Averrunci, dictus. *Ἄργον* Micuum verti, ut ambiguitatem nominis ſervarem. Nam qui cognata vocabula comparaverit, communem omnium micandi ſignificationem reperiet, quae nunc ad ſolam celeritatem, nunc etiam ad candorem translata eſt. Satiato aqua limo, oppletisque rimulis omnibus, quae res per conſopitos oculos indicatur, aquae, via reperta, quod Mercurio auctori adſcriptum, perruperunt, et libero curſu ſe profuderunt: unde nomen *Ἰώ*. Errores Ius perſequi longum eſt et inutile: finis eorum videndus. De quo ſic Apollodorus II. 1, 3. *τελευταῖον ἧκεν εἰς Αἴγυπτον· ὅπου τὴν ἀρχαίαν μορφὴν ἀπολαβοῦσα, γεννᾷ παρὰ τῷ Νείλῳ ποταμῷ Ἔπαφον παῖδα. τοῦτον δὲ Ἥρα δεῖται Κουρήτων ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος, κτείνει Κούρητας· Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἅπασαν· ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο ὡς τοῦ Βυβλίων βασιλέως γυνὴ ἐτιθήνει τὸν υἱόν· καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς*

Αἴγυπτον ἐλθοῦσα, ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων. Non opus fuerat, Aegyptum et Nilum nominari. Manifestum est enim, Io ipsam aquas esse Nili: quae multis amfractibus in eam regionem, cui Aegypto nomen est, delatae, recuperata pristina forma, i. e. rursus exundantes, omnia occupant: unde filius Ius *Ἔπαφος*, Occupus. Hunc ut occultent, Populonia rogat Iuventios; quos perpetrato facinore occidit Iuppiter. Id est, populum per eos, qui aetate et sollertia maxime vigerent, canales fecisse, quibus defluerent aquae; sed conatum hanc irritum fuisse. Non dissimilem fabulam narrat Diodorus I. 19. Porro quum Itia filium apud reginam Pleniorum, ubi alebatur, invenisse, et reversa in Aegyptum Proculigno, regi Aegypti, nupsisse dicitur, apertum est, significari desideratum incrementum Nili, copiamque aquarum ex montibus, qui iis pleni sint, quos Aeschylus *Βύβλινα ὄρη* vocat, iterum profusam, idque deinde quotannis factum, quasi per legitimum cum remotissimo earum fonte connubium, qui ob fertilitatem, quam affert, merito rex Aegypti dictus est. Eadem causa etiam Epaphus rex Aegypti perhibitus, cui uxor *Μέμφις*, Remeligo, peperit filiam *Λιβύην*, Oppletiam, quod annua Nili exundatio limo omnia, quae infra Memphin sunt, oppleta destituit. Vide Herodotum II. 14. Postea nomen Libyae latius extensum.

Consistamus hic paullum. Nam quum apertissimum sit, haec omnia ad Africam pertinere, et Inachum fontes esse Nili, Nilum ipsum autem per filiam Inachi Io designari, quomodo cum his illud conciliabimus, quod eadem Io et Argiva ab omnibus perhibetur, et omnem propemodum Europam atque Asiam peragrasse dicitur? Facile, ut opinor, si quattuor diversas fabulas in unam confusas esse cogitabimus. Vna est, quam explicuimus. Secunda, in qua Io aquas paludis Maeotidis perrupto gemino freto, cui utrique ab ea re Bospori nomen inditum, per pontum Euxinum in Hellespontum profusas significat. Tertia fabula et quarta Argivorum propriae sunt. Ac tertia quidem aliter ab aliis narratur: v. Pausaniam II. 5, 5.

16, 1. schol. Eurip. ad Orest. 920. 1239. ed. Matthiae, et Hyginum fab. 145. sic autem ab Apollodoro: Inachum, sive Evacuum, et *Μελίαν*, Cicurinam, sive Mitigam malis, genuisse *Φορωνέα* et *Αἰγιαλέα*, Feronium et Orum; Orum, sine liberis mortuum, nomen reliquisse Peloponneso *Αἰγιάλειαν*, Oram; Feronio ex *Τηλεδίκη*, (sic enim scribendum) i. e. Proculicia, natos *Ἆπιν* et *Νιόβην*, Abitium et Imimeam; Abitio, saevo tyranno, a quo Poloponnesus, *Ἀπία*, Abitia, dicta, insidiis *Τελχῖνος* et *Θελξίονος*, Mulciberi et Bitillicis, interempto, Imimeam ex Iove primam mortalium peperisse *Ἄργον*,, Micuum, qui regno Feronii accepto Peloponnesum ab se Micuam appellaverit; huic ex *Εὐάδνῃ*, Vbertina, *Στρύμονος* et *Νεαίρας*, Torrentii et Recentanae filia, genitos *Ἔκβασον* (id enim genuinum nomen est) *Πείρανθον* sive *Πείρασον*, *Ἐπίδαυρον*, *Κρίασον*, Egredum, Tentonem, Incolum, sive ille ab accendendo igne, sine ab indormiendo dictus est, et Dividum; Ecbaso natum *Ἀγήνορα*, Ducentium; huic *Ἄργον*, Micuum. Horum hic videtur sensus esse. Fluctibus diluvii componi coeptis, defluxerunt aquae, omnia secum auferentes, et, oris patefactis, vastum ubique desertum relinquentes: quod est crudele regnum Abitii, quem Aeschylus *Ἀπόλλωνος*, Necini, filium dicit. Nam Buttmannus vereor ut multis persuasurus sit, quod in Lexilogo p. 67. seq. neglectis, quae maxime consideranda erant, in medium attulit. Regno isti Abitii insidiabantur artes et invitamenta adeundi terram firmam. *Τελχῖνες* dicti videntur quasi *Τευχῖνες*, ut *Τελμησσός*, et *Τευμησσός*, de quo Valckenarius ad Phoen. 1107. Sed humor terra resorptus fecit adiuvante caelesti calore, ut herbae emicarent, quarum ubertas, imbrium copia et recenti fecunditate soli procreata, eos, qui navibus ad ea loca appulerant, movit, ut egrederentur, tentarent regionem, habitarent, et inter se dividerent. Egressi alios eodem adduxere, unde splendida progenies. Is Argus est: quem vereor ne Apollodorus non recte oculatum illum esse putaverit. Illud vero recte fortassis, quod oculato illi Argo, siquidem hic limum significat, ex *Ἰσμήνῃ* Lentula, *Ἀσωποῦ*, Lutatii, filia *Ἴασον*, Itium, cuius filia *Ἰώ*, Itia,

fuerit, natum dicit. Quod est, aquas ex locis palustribus lento lapsu paullatim in alacriorem rivum collectas, deinde exundavisse. Vnde Aeschylo Lernam petiisse Io dicitur. Quarta denique fabula ea est, cuius Herodotus mentionem facit I, 1. Io, Inachi regis filiam, raptam a Phoenicibus, et in Aegyptum asportatam esse. Nam verba τὴν Ἰνάχου bene vindicavit Buttmanus in Museo stud. antiq. Germanico vol. II. P. II. p. 371. seqq. Ita igitur quum modo Argivae mulieres, modo exundantes aquae vel Nili, vel paludis Maeotidis, vel fluvii cuiuspiam Argivi eodem Ius nomine dicerentur, poetae, de interpretatione fabularum securi, omnia ad unam Argivam puellam retulerunt, et, quo ea apte coniungerent, varias errorum Ius descriptiones contexuerunt.

Sed redeo in viam. Libya, sive Oppletia, ex Neptuno parit Ἀγήνορα et Βῆλον, Ducentium et Liminem: quod est navibus delatos ad Libyam, alios longius progressos esse, alios in ipsa ora mansisse. Limen uxorem duxit Ἀγχινόην, Proximinam, filiam Nili, ex qua geminos suscepit, Αἴγυπτον et Δαναόν, Volucrem et Naucularium: quorum Volucer Arabiam petiit, Naucularius autem Libyam tenuit. Apertum est, captum ex tempore ab advenis, qui manserant, consilium dici, quorum alii Arabiam occuparint, equorum velocitate ad rapinas conversi, qui mos ad hodiernum usque diem mansit Arabiae; alii autem, manentes ad mare, navigationi operam dederint. Hinc quae Nauculario nascuntur quinquaginta filiae, naves esse apparet; praedones autem, qui totidem sunt filii Volucris. Quos metuens Naucularius cum filiabus confugit Ἄργος, Micuam. Nihilominus eo venere Volucris filii, nuptum illas sibi petentes. Daturum se spondet Naucularius, sed clam mandat filiabus, ut prima nocte sponsos interimant. Fecerunt id illae, praeter unam, quae sponsum, quod se virginem esse sivisset, incolumem servavit. Non est obscurum, naves dici a praedonibus captas, sed deinde naufragium passas, praeter unam, quam tempestas cum praedonibus, qui eam ceperant, redire in portum coegit. Haec quod felicius navigarat, Ὑπερμνήστρα,

Praeniſia, dicta: praedonum autem, qui eam tenebant, vigilantia Lyncei nomine ſignificata. Praeniſiam pater Naucularius carcere aliquamdiu incluſam, poſtea Lynceo uxorem dedit: i. e. praedones, quum ſpe potiundae navis excidiſſent, et ipſi in illorum poteſtatem, quorum ea navis erat, veniſſent, familiares factos, propriam accepiſſe illam navem. Reliquae Naucularii filiae quum victoribus in ſolemni certamine nuptum datae dicuntur, de qua re explicatius ſcripſit Pindarus Pyth. IX. 195. nihil aliud quam refectas eſſe quassas naves et ad defenſionem inſtructas indicatur. Obiter addo, nota illa Danaidum apud inferos poena ſortem navium deſcribi, quae ubi in ſcopulos illiſae fatiſcunt, omnem exhauriendi laborem eludunt.

Iterum hic duae fabulae in unam coniunctae. Nam ut fuerint, qui ex Aegypto propter Arabum incurſiones Argos confugerent, (ſic autem fama erat apud Argivos) at quis etiam Arabiae equites Argos veniſſe credat? Itaque qui illuc *Αἰγυπτιάδαι* veniſſe dicuntur, praedones ſunt maritimi, a navigandi celeritate ita vocati.

Poſt Danaum Argis regnans Lynceus ex Hypermneſtra uxore *Ἄβαντα*, Nebitonem, genuit, qui ex *Μαντίνεως*, Vaticini, filia *Ὠκαλέα*, Convola, geminos ſuscepit, *Ἀκρίσιον* et *Προῖτον*, Inſeparantium et Proficiſcentium: i. e. praedones per connubia cum iis, quorum in poteſtatem venerant, iunctos non amplius de abitu cogitaſſe, ſed poſtea propter vaticinium quoddam congregata multitudine partem manere, partem abire decreviſſe. Et abit Proficiſcentius in *Λυκίαν*, Luciam, i. e. niſi fallor, orientem verſus. Inſeparantius autem uxorem ducit *Εὐρυδίκην*, Latiiuriam, *Λακεδαίμονος*, Dii Locutii, filiam, ex qua *Δανάην*, Naucul ariam, ſuscepit: quo ſignificatur, manentes in patria, deorumque ius ſancte colentes, navigationi operam dediſſe. Sed praedixerat oraculum, interemptum iri Inſeparantium a nepote ſuo: nempe metuendum erat, ne navigantium commercia, auctis opibus, dominationem opulentiorum afferrent. Vnde Naucularia diligenter obſervata, ſive, ut poetae dixerunt, turri incluſa eſt. Nihilominus ea auro corrupta con-

cepit *Περσέα*, Penetrium, ſive Expugnantium dicere malis: qua re cognita, eiecta eſt in ciſta, i. e. ſuſpecti in navem impoſiti, et in exſilium acti. Delatam navim ad *Σέριφον*, Corruam, (quae, niſi fallor a *σείειν* et *ῥίπτειν* dicta, quaſi terrae motu proruta) cepit *Δίκτυς*, Retius, frater regis *Πολυδέκτου*, Accipitris. Piratas intelligi, vel ex his ſatis clarum eſt; magis etiam ex iis, quae ſequuntur. Nam amore Danaae captus Polydectes, quum, adulto Perſeo, potiri ea non poſſet, convocatis amicis, ut ad celebrandas nuptias *Ἱπποδαμείας*, Vedomnae, filiae *Οἰνομάου*, Vindemii, ſymbolam conferrent, equos ab omnibus exegit: quos Perſeus quum dare nollet, poſtulavit Polydectes ab eo, ut, quoniam ſe vel caput Gorgonis allaturum iactaſſet, ſtaret promiſſis, et id exſequeretur. Ita ille neceſſitate coactus, quum ducibus Graeis perveniſſet ad Gorgones, potitus equo Pegaſo, qui ex cervice occiſae Meduſae proſiluerat, in Aethiopiam avolavit, inſectantibus Gorgonibus; liberataque ibi Andromeda, redux ad Seriphios, quum ibi matrem Danaen et Dictyn ad aras auxilium deorum adverſus vim et violentiam Polydectae implorantes inveniſſet, ostenſo capite Gorgonis, Seriphios in lapides transformavit, regnoque Dictyi tradito, cum matre Danae et Andromeda Argos repetiit. Plana hic omnia. Fratres ſunt Dictys et Polydectes, quia ambo praedones: ſed alter ceperat navem; alter, dux praedonum, ſibi eam vindicabat, ad ſe pertinere fructum capturae ratus: ſed metuebat tamen Perſeum, i. e. navigantes, captos cum navi. Adultus hic dicitur, quod qui cum fluctibus conflictantes facile capi potuerant, ſervati e mari magis erant ad reſiſtendum idonei adHoc metu ut ſe liberaret Polydectes, expeditionem indicit ad vinum afferendum; piratisque omnibus naves apparantibus, Perſeus, ſive peregrini illi, quibus adempta erat navis, ipſi quoque vinum quaerere cupientes, quum per ludibrium uderentur ſine navi mare traiicere, conati non modo undas ad littus ſpumantes, ſed etiam remotiores fluctus natando ſuperare, devicto adverſo eorum curſu, navi, quae in mari ſtationem habebat, potiuntur, et ſic vela dant, atque Aethio-

piam petunt. In Aethiopia regnabat *Κηφεύς*, Flexius. Hunc et Phineum Euripides ex Belo; plerique aptius ex Agenore prognatos scripsere. Cepheum fuerunt etiam qui a Neptuno genitum dicerent. Et hic quidem ab eo dictus, quod iter, quo ignotam regionem explorabat, retro flexit; *Φινεὺς* autem, Littorinus, quod in littore sedens, adventumque navis alicuius sibi vaticinans, obtusa prospectando oculorum acie, misero foedoque victu, quem fluctus a procellis non rursus raptum in vado relinquerent, vitam toleraverit. Ex his igitur Flexius uxorem habuit *Κασσιέπειαν*, Facundinam, quae quod sese pulcriorem Nereidibus iactasset, hae una cum Neptuno indignatae undis obruerunt regionem, immiseruntque belluam marinam; a quibus malis non aliam liberationen esse oraculum dixit, quam si filiam illi suam *Ἀνδρομέδην*, Viriregam, belluae isti praedam obiicerent. Quod factum est, puella ad rupem alligata. Horum hic sensus est. Navigantes ad ignotam regionem delati, quum per accolas oberrantes facundia sua, ut Homericus Ulysses, multum auri collegissent, (hoc enim regit homines) reversi omnibusque se navigantibus feliciores rati, littus fluctibus vastatum, haerentemque navem suam in aggesta glarea, quae per *κῆτος* significatur, invenerunt. Ita divitias suas in littore deponunt, glareae removendae praedam futuras. Casu adveniunt isti, qui Seripho a praedonibus aufugerant, potirique his opibus cupientes, consentientibus illis, navem eorum remota glarea (id est enim occidi monstrum marinum) in mare protrudunt, acceptisque divitiis, sua navi abeunt. Reversi ad praedones, quum ex improviso iam ut hostes apparuissent, praedones stupore ac metu obriguerunt. Itaque vindicata navi, in qua olim capti fuerant, et imperio praedonum permisso ei, qui ceperat ipsos, ut minus iniusto, domum revertuntur ad suos revisendos. Id est, quod Acrisii visendi caussa Perseus Argos redisse dicitur.

At Acrisius, sive Inseparantius, oraculi metu in *Πελασγιῶτιν*, Hostiam, se receperat, ubi *Τευτάμιος*, Apparo, rex *Λαρίσσης*, Volupiae, ludos funebres celebraturus erat. Eo ve-

nit in itinere etiam Perſeus, et in certamine imprudens percutit pedem Inſeparantii, quo ictu is perit. Ille agnito, quem occidiſſet, ſepelit eum, et, veritus regnum eius poſcere, quod hereditatium ipſi erat, *Τίρυνθα*, Tortonam, ſe confert ad filium Proficiſcentii *Μεγαπένθην*, Perdolentium, cum eoque ſortes commutat, ut is Argis, ſive Micuae, ipſe autem Tortonae imperet, communitis *Μιδεία* et *Μυκήνη*, Fiſſia et Patulina, urbibus. Ibi naſcuntur ei ex Viriregа *Ἀλκαῖος*, *Σθένελος*, *Ἕλειος*, *Μήστωρ*, *Ἠλεκτρύων*, *Γοργοφόνη*, Opitius, Valerius, Capio, Capeſſitor, Exercitanus, Trucida. Nihil aliud his continetur, quam reverſos illos eſſe, qui olim pulſi et a piratis capti fuerant, quumque in itinere devertiſſent ad ignotos quosdam advenas, inveniſſe ibi illos, a quibus fuerant eiecti: hi enim ubi redire illos audiverant, alias sedes quaeſitum ibant, vindictam metuentes. Ibi caſu eos illi impediunt a progrediendo: is eſt ex pedis vulneratione interitus: pudore tamen non ipſam patriam ſuam repetunt, ſed ad eos populares ſuos, qui ſponte abierant, accedunt, quos inveniunt male afflictos et dolentes infelici profectionis ſuae ſucceſſu. Itaque convenit, ut hi in antiquam patriam redeant, ipſi autem horum ſedes occupent. Et quoniam multis cum divitiis advenerant, communitis urbibus antea vicatim habitatis nec moenia habentibus, opes ſibi, et potentiam, et amplificandi regni copiam, et nova moliendi facultatem, et belligerandi ſtrenuitatem, denique etiam claſſem parant. Haec eſt enim *Γοργοφόνη*, nupta *Περιήρει*, Praeremio.

Iam *Ἀλκαῖος* et *Ἱππονόμη*, Opitius et Equipaſca, filia *Μενοικέως*, Domitui, *Ἀμφιτρύωνα* et *Ἀναξὼ* procreant, Amtruum et Subigam. Domi manentium enim eſt, equos alere opi ferendae hominibus, ſi domi ad curſum inſtituantur. Niſi verius Pheneatae, ut Pauſanius narrat VIII. 14, 2. *Λαονόμην*, Poplipaſcam, *Γουνέως*, Fecundani, filiam, uxorem Alcaei fuiſſe dixerunt, quo apertum eſt auctam multitudinem hominum, et inde expeditionum faciendarum, ſubigendique alios opportunitatem factam dici.

Μήστορι, Capeſſitori, et *Ἀνσιδίκη*, Iurupae, *Πέλοπος*, Nigrini, filiae, *Ἱπποθόη*, Equicita, naſcitur: quam raptam Neptunus in inſulas *Ἐχινάδας*, Spineas, transfert, ex eaqne *Τάφιον*, Sepelinum, creat, qui *Τάφον*, Sepeliam, condit, populumque *Τηλεβόας*, Clamitanos, vocat. I. e. novandi cupiditas cum barbarica iniuſtitia coniuncta navem piraticam fabricatur, et ſaxoſas inſulas petens, ibi ſepelit, quidquid ingenti cum clamore impetum faciens rapuerit. Sepelini filius fuit *Πτερέλαος*, Pinnigrex, quem Neptunus aureo capillo donatum immortalem fecit. Ei filia *Κομαιθώ*, Crinicrema, et filii *Χρόμιος, Τύραννος, Ἀντίοχος, Χερσιδάμας, Μήστωρ Εὐήρης*, Fremo, Torſius, Pertinax, Manceps, Capessitor, Remex. Significatur praedo, celeres naves habens, et maritimis latrociniis perpetuo aurum coacervans.

Exercitanus Subigam ſibi connubio iungit, filiamque ex ea ſuscipit *Ἀλκμήνην*, Opitulanam, et filios complures, ex quibus tantum poſtremum natu nominare attinet, *Λικύμνιον*, Subolescentium, ex pellice *Μιδέᾳ*, Fiſſia, natum, muliere *Φρυγίᾳ*, Frixia. Significantur autem militum vagi concubitus cum mulieribus opera domeſtica obeuntibus, et ſuccrescens inde proles.

Σθενέλου et *Νικίππης*, i. e. Valerii et Vincequae, *Πέλοπος*, Nigrini, filiae, quam alii *Ἀστυδάμειαν*, Vrbidomam, vocant, progenies fuerunt *Ἀλκινόη* et *Μέδουσα*, Praeſidiana et Guberna: poſt natus *Εὐρυσθεύς*, Latipos, qui deinde Patulinae rex fuit. Nam quum *Ἡρακλῆς*, Popliclutus, naſciturus eſſet, Iuppiter autem dixiſſet, qui primus ex Perſei ſemine in lucem eſſet proditurus, eum regnaturum eſſe, Populonia Lucinam adduxit, ut partum Poplicluti moraretur, maturaret autem Latipotis, unde is ſeptimeſtris natus. Haec apparet ſic interpretanda eſſe: opibus ſecundo cum peregrinis commercio auctis praeſidium partum eſſe et imperium; poſt latius extenſam potentiam; vacuo autem regno non virtuti, ſed, populi favore, potentiae tributum eſſe imperium, etiam immaturae.

Exercitano Patulinae regnante, filii Pinnigregis cum Sepelinis venerunt, Capeſſitoris avunculi regnum repetentes: quos

parvi faciebat Exercitanus: at illi armenta eius abegerunt. Quae quum eripere iis conarentur filii Exercitani, ad internecionem pugnatum eſt, ſervatis tantum Suboleſcentio, Exercitani filio, adhuc adolescente, et Pinnigregis Remige. Qui evaſerant Sepelini, vela dederunt cum armentis, eaque ſervanda commiſerunt *Πολυξένῳ*, regi *Ἠλείων*, Palantium. Redempta inde reduxit ea Amtruus Patulinam: Exercitanus autem, caedem filiorum ulturus, regno filiaque Opitulana Amtruo, qui ſe virginem eam ſervaturum iuraverat, commiſſis, bellum inferre Clamitanis parabat. Ibi dum recipit armenta, Amtruus in unam ex vaccis, quae discedebat a grege, baculum coniicit, quod a cornibus eius in caput Exercitani reſiliens, hunc perimit. Eo praetextu uſus Valerius, Argis eiicit Amtruum, atque ipſe Patulina et Tortona potitur, Fiſſiam autem arceſſitis Nigrini filiis, *Ἀτρεῖ* et *Θυέστῃ*, Netremo et Furio, tradit. Haec quoque plana ſunt. Praedones invadunt regnum virorum bellicoſorum, acrique proelio fortiſſimis utrimque occiſis, et ſuperſtitibus tantum hinc adoleſcentibus, hinc remigibus, cum praeda abeunt, eamque apud hoſpitem, errones omnes recipientem, relinquunt. Miſſi illuc, qui eam vindicarent, ubi redierunt, tuendi regni cura iis demandatur. Sed, dum recuperata explorantur et percenſentur, pars deeſſe videtur: unde orto tumultu, rex ipſe perit: quo facto, qui potentia valebant, non ſinunt illos ſumma rerum potiri, ſed abigunt eos, ipſique imperium invadunt, parte regni commiſſa viris impiis, quorum malignitas magni poſtea discidii cauſſa exſtitit.

Amtruus iam cum Opitulana et Suboleſcentio *Θήβας*, Cultuam, ſe confert, ubi *Κρέοντος*, Regi, beneficio luſtratus, ſororem ſuam *Περιμήδην*, Praeconſam, uxorem dat Suboleſcentio. Opitulana quum nupturam ſe edixiſſet ultori peremptorum fratrum, Amtruus, aſſumptis compluribus ſociis, vaſtat inſulas Sepelinorum, ſed vivo Pinnigrege capere non poteſt. Verum filia huius Crinicrema, amore Amtrui capta, evulſo patri aureo capillo, unde vita eius pendebat, facit, ut Amtruus inſulas ſibi omnes ſubiiciat. Hic interfecta Crinicrema, praeda

onuſtus, inſulisque Ἐλείῳ et Κεφάλῳ, Capioni et Capitoni, traditis, Cultuam revertitur. Indicant haec, expulſos a finitimis ad loca culta ſe recepiſſe; ibi iuventutem eorum educatam et ſalutaribus praeceptis formatam eſſe; quum autem ulciſcendis iis, qui a praedonibus occiſi fuerant, meliorem ſibi conditionem parare cuperent, miſiſſe eo viros bello gerendo aptos, quos aliis advocatis ſociis bellum feciſſe praedonibus; ſed quamdiu his celeres naves eſſent, quas inexhauſtis theſauris ſuis ſemper ſibi novas in locum amiſſarum parabant, non potuiſſe eos debellare; at incolas inſularum, diuturno bello fatigatos, optantesque ut vinceret obſidentium exercitus, incendio perdididiſſe theſauros. Ita illos potitos inſulis, diripuiſſe eas, et parte ſociorum ibi relicta, ne his quidem peperciſſe, qui incendendis theſauris expugnationem adiuverant.

Reverſus Amtruus compreſſam ab Iove invenit uxorem ſuam Opitulanam, quae geminos enititur, Popliclutum ex Iove, Ἰφικλέα, Viclutum, ex Amtruo. Popliclutí facta prolemque praetereo. Eo poſt multa praeclare geſta mortuo, filii eius, Latipotem fugientes, Τραχῖνα, Teſquam, ad Κήϋκα, Tranquillum, conceſſerunt: ubi quum ſibi tradi eos poſtularet Latipos, relicta Teſqua, per Ἑλλάδα, Volviam, aufugerunt, donec perſequente eos Latipote Ἀθήνας, Nelactam, compulſi ſunt, ubi ad Ἐλέου, Miſerantii, aram conſidentes, auxilium implorarunt Nelactanorum. Impetrato, magna ſtrages edita filiorum Latipotis, ipſe autem in fuga fracto curru in rupibus Σκειρωνίσιν, Aſperoniis, ab Ὕλλῳ, Aquario, interfectus eſt. Inde Popliclutí progenies totam Peloponneſum cepit, ſed ſterili anno incidente, coacta eſt in Μαραθῶνα, Tabenam, ſe recipere: Τληπόλεμος autem, Perduellius, quum imprudens Suboleſcentium in ipſa adhuc Peloponneſo occidiſſet, exſul abiit Ῥόδον, Teneriam. I. e. ex his, qui diuturna illa expeditione exercitati ad ſuos redierant, exſtitiſſe fortiſſimos viros, qui longe lateque vagati, plurima egregia facinora ediderunt. Horum poſteri, quibus inſenſi erant illi, qui eos expulerant, confugerunt in locos ſal-

tibus aſperos, et latitarunt ibi aliquamdiu ſine vexatione. Sed quum ſe non amplius tutos putarent, huc illuc acti, compulſi ſunt in loca ſterilia, ubi impetrata incolarum miſericordia auxilioque, loci natura iuvante, qui alendis hoſtibus non ſufficiebat, vicerunt eos, et partim mari merſerunt. Vnde reverſi vaſtarunt Peloponneſum, ſed idem ipſi paſſi ſunt, ut victus inopia, amiſſaque in proeliis maxima parte iuventutis, mari ſe committere, atque amoeniorem ſedem quaerere cogerentur.

Alii poſtrema aliter narrant, ut Diodorus IV. 58. revertentes duce Aquario, quum in Iſthmo hoſtem inveniſſent, pactione facta, duos pro univerſis dimicaſſe Aquarium et Cohibuum, qui *Ἔχεμος* Graece dicitur: caeſoque Aquario, ex pacto receſſiſſe illos. Quod apertum eſt ſignificare, in Iſthmo navibus advectos prohibitos eſſe eſcenſionem facere. Sed redeo ad Apollodorum, quo auctore ſuperſtes manſit Aquarius, qui quum uxore ducta *Ἰόλῃ*, Copiana, tertio anno, quia ſegetem tertiam exſpectari oraculum iusserat, reditum tentaſſet, a *Τισαμένῳ*, Vindicio, *Ὀρέστου*, Exciti f. vincitur, caeſo in pugna *Ἀριστομάχῳ*, Fortiſſimano. Iterum eodem accepto oraculo, *Τήμενος*, Immanſius, edoctus tertiam generationem ſignificari, in *Λοκρίδος*, Calviae, parte ea, quae *Ναύπακτος*, Navalia, dicta eſt, claſſem fabricatur. Ibi mortuo *Ἀριστοδήμῳ*, Optumatio, relicti filii ex *Ἀργείᾳ*, Micuana, *Αὐτεσίωνος*, Vltronei filia, *Εὐρυσθένης* et *Προκλῆς*, Latipotens et Proclutus. Etiam claſſis afflicta, quod *Ἱππότης*, Equirius, filius *Φύλαντος*, Gentiani, qui ex *Ἀντιόχῳ*, Pertinace, nepos erat Poplicluti, vatem quemdam interfeciſſet. De qua re oraculum conſulenti Immanſio reſponſum eſt, Equirio ad decem annos in exſilium acto, duce uteretur trioculo. Invento *Ὀξύλῳ*, Acutulo, *Ἀνδραίμονος*, Cruentani f. qui uno oculo captus equo inſidebat, exſul in *Ἦλιν*, Palantiam, et inde in *Αἰτωλίαν*, Mendiciam, conceſſerat, iam autem domum redibat, hunc ducem ſequuti, vincunt, occiduntque Vindicium; ipſi autem amittunt filios *Αἰγιμίου*, Exſultii, *Πάμφυλον* et *Δύμαντα*, Omnigenium et Immerſium. Sortitisque deinde Peloponneſum, Immanſio

Ἄργος, Micua; Optimatii filiis *Λακεδαίμων*, Diviloeutia; *Κρεσφόντῃ*, Primoricidae, *Μεσσήνη*, Mediana, obtigit. Horum hic ſenſus eſt. Qui ſuperſtes erat exercitus, novis copiis auctus iterum tentat Peloponneſum: ſed clade accepta, fortiſſimisque militibus amiſſis, in regione altis montibus ſepta claſſem parat. Ibi moriuntur homines nobiliſſimi: reliquae tamen ſatis idoneae adhuc copiae ſunt, quas nobilium illorum claritas ad partes ipſorum perduxerat. Sed claſſe, quae confecta erat, per tempeſtatem disiecta, cuius rei culpa referebatur ad nautas, qui ſuſpectum quemdam interfeciſſent, diu dilatam eſſe expeditionem. Tandem, exſulem quemdam, qui caede perpetrata multum vagatus et mendicatus erat, debili rate fretum traiicere videntes, ea parte ipſi quoque traiiciunt, eosque, a quibus afflicti ante fuerant, acri proelio vincunt: in quo etſi ipſi quoque partem omnium ſociorum et qui maxime in acie fuerant, amittunt, tamen victores trifariam Peloponneſum inter ſe dividunt.

Deduxi haec eo, quo volebam. Quae ſi ſic, uti dixi, intelligenda ſunt, mirum eſt, ad quam exilitatem tot ſplendidiſſimae narrationes extenuentur. Nam ut locorum nomina omni fictionis ſuſpicione libera eſſe ſtatuamus, quid aliud habemus, quam res magnam partem a praedonibus geſtas, easque vix dignas memoratu? Quod ſi ſummam ex his colligimus, haec eſt, quae hiſtoria appellari poſſit. Advenae Aegyptum atque Arabiam occuparunt. Ex Aegypto quidam Argos ſeu venere ſeu rediere. Ibi eos invaſerunt praedones, quorum nonnulli manſerunt apud eos. Poſtea pars rerum novarum cupida alio ſedes quaeſitum abiit. Ex his, qui remanſerant mercaturam exercentes, pulſi quidam ſunt, qui dominationem affectare videbantur. Qui quum multas regiones pervagati magnis cum opibus redirent, illi, qui eos expulerant, prae metu reliquerunt ſedes ſuas. In quos quum caſu incidiſſent, eosque impediviſſent longius progredi, iam non Argos, priſtinam patriam ſuam, deſertam nunc, ſed Tirynthem petunt, ubi miſere vivebant, qui olim Argis ſponte abierant. His Argos

missis, ipsi Tirynthe, communitis Midea et Mycenis, regnum condunt potentissimum, parsque eorum insulas Echinades occupat, et ibi latrocinia exercet. Hi latrones postea praedantur Mycenas. Inter Mycenenses lite ob recuperatam praedam orta, fortissimi viri a potentioribus, qui Mycenas et Tirynthem occupant, Mideam autem scelestis quibusdam hominibus committunt, in exilium aguntur. Hi Thebas se conferunt, diuturnoque bello insulas Echinades in potestatem suam redigunt. Posteri eorum, infestantibus optimatibus Argivorum, qui regno eos excluserant, huc illuc vagati et labores multos pertulerunt et plurima ediderunt egregia facinora. Aliquanto post, acrius insectantibus eos Argivis, quum aliquamdiu Trachine latuissent, ad Athenienses concesserunt, quorum auxilio strenue dimicantes fregerunt potentiam Argivorum, ut adeo regnum eorum vastaverint. Sed fame et proeliis attriti, pars se in insulam Rhodum contulit, caeteri alio discessere: qui identidem tentata Peloponneso, tandem Naupacti classe structa tantis cum copiis expeditionem susceperunt, ut et subigerent Poloponnesi maximam partem, et eam inter se dividerent.

Sed satis. Quod si quis haec quoque ioco dicta putabit, delectetur ille, per me licet, seriis historicorum, qui ab ipso diluvio, quot annos quisque regum numquam natorum regnaverit, in numerato habentes, anno post Troiam captam octogesimo hunc Heraclidarum reditum contigisse sciunt.

CAROLVS GVSTAVVS FIEDLER.

Natus Budissae a. s. s. XCII. patre Augusto Lebrecht, mercatore, postea autem vectigalibus colligendis praefecto, quum pene ad pubertatem venisset, matrem, e gente Marksteinia, morte amisit, postea etiam patrem, gravia passum in proelio ad Bu-

diſſam. Commiſſus gymnaſio Budiſſensi, anno aetatis XX. Gottingam ſe contulit, quo propiores haberet infirmae valetudinis cauſſa aquas Pyrmontanas. Goettingae ſtudiis cameralibus operam dedit per triennium, Blumenbachio, Hausmanno, Stromayero ducibus, quorum inſtitutionem et benevolentiam magnopere laudat. Inde Gothae et Waltershuſiae apud cognatos et amicos propter debilem valetudinem anno exacto, noſtris civibus a Wielandio adſcriptus, in iure Romano Mülleri V. C. inſtitutione uſus eſt.

IOANNES FRIDERICVS ANTONIVS DEHNE.

Hunc a. ſ. ſ. LXXXVII. Io. Chriſtian. Conradus, chemicus et medicus, quum aliis, tum quas de meloe maiali et tinctura antimonii acri ſcripſit, diſſertationibus clarus, Scheningae ex Eliſabetha Guilielmina, Ballenſtedtii, ducalis ſcholae rectoris, filia ſuscepit. Trimulo pater obiit. Annos X. natus, e ſchola oppidi patrii in gymnaſium Helmſtadienſe deductus, quod tum Widenburgio et Lichtenſteinio abbate rectoribus florebat, poſt V. annos pharmaceuticis diſciplinis operam daturus, Hamburgum petiit. Poſt Helmſtadium reverſus, Beireiſio potiſſimum, et Crellio, Remero, Sieverſio praeceptoribus phyſicam, chemicam, botanicam tractavit. Inde itinere per regiones Palatinatus facto, Heidelbergaeque in primis et Manhemii commoratus, Merſeburgum ſe contulit, ubi Linckii pharmacopolium per quinquennium adminiſtravit, eoque elapſo per annum adhuc in lyceo eius oppidi hiſtoriam naturalem docuit. Hinc Lipſiam venit.

ISAAC ASSVR FRANCOLM.

Vratislaviae a. ſ. ſ. LXXXVIII. natus patre Aſſure Cohn, matre Helena e gente Fraenkelia, rudimentis litterarum in ſchola Regia Guilielmiana imbutus, anno aetatis XIII. Berolinum miſſus in gymnaſium Ioachimsthalianum, ſed poſt aliquot annos domum revocatus, quum patris anguſta res familiaris praeceptorum uſum denegaret, nullo duce, ſed acri ſtudio multos veteres ſcriptores, praecipue e quibus ad mathematicas doctrinas aliquid profici videretur, lectitavit. Tandem a. h. ſ. XI. Academiae Viadrinae adſcriptus, in philologia magiſtros ſectatus eſt Heindorfium, Paſſovium, Unterholznerum, Rohowskium, de Hagen; in philoſophia Steffenſium, in hiſtoria Fr. a Raumer, in phyſica et aſtronomia et uſu inſtrumentorum uranoſcopicorum Iungnitzium.

FERDINANDVS FRIDERICVS ZVCKSCHWERDT.

Huius pater Io. Henricus, Plaviae Variſcorum puellarum inſtituendarum et organi tractandi munere fungitur; mater, Henrietta Guilielmina e gente Schmidtia, non ita pridem mortua. Hi parentes filium, natum a. ſ. ſ. XCV. mature Lyceo Plavienſi tradiderunt, unde a h. ſ. XIV. Ienam ſe contulit, prorectore Fuchſio. Ibi lectiones adiit hiſtoricas Ludenii, philoſophicas Bachmanni, philologicas Eichſtaedtii, theologicas Gableri, Schotti, Danzii, Baumgarten-Cruſii, Koethii: quibus viris omnibus, praecipue autem Gablero et Schotto, ſe obſtrictiſſimum dicit. Annos duos et dimidiatum ibi commoratus, in noſtros cives a Wielandio relatus eſt. Hic praeceptores habuit in philoſophia Krugium, in hiſtoria Beckium, in philologia eumdem et Roſtium et Roſenmullerum, in theologia Tittmannum et Tzſchirnerum. Ab Illgenio adſcriptus eſt ſocietati hiſtorico-

theologicae. Postremo ab S. V. Ordine theologorum cooptatus est in numerum eorum, qui in templo Academico conciones sacras habent. Caeterum maxime laudat Rostium, propinquitatis vinculo sibi iunctum, qui eum et domo sua recepit, et multis aliis modis adiuvit ac sustentavit.

CAROLVS GVILIELMVS GLAESER.

A. s. s. LXXVII. natus Zwickaviae, patre Car. Godofredo, ad aedem D. Catharinae Protodiacono, qui nuper vita functus est, matre Charlotta Rechenbergia, primo paterna institutione usus, ab a. aetatis X. in schola patria praeceptores habuit Longolium, Heringium, et, quos praecipue de se bene meritos ait, Clausios, patrem et filium A. s. s. XCVII. a Dindorfio civis noster factus, in philologia sequutus est Beckium, quem pie colit, b. Ernestium, iuniorem, Raabium, nunc Halae professorem; in litteris Gallicis Flathium, cuius in domo habitavit, summum fautorem suum; in philosophia Platnerum, b. Caesarem; in mathesi Poetschkii scholis usus; historiam universalem, ecclesiasticam, dogmatum, Beckio, reliquas historiae partes, Wielandio duce, cuius innumerabilia de se merita praedicat, tractavit; dogmata religionis Christianae a Keilio accepit. Relicta Academia Viri Gen. de Minckwitz, iudicii provocationum propraesidis, filiis educandis praesectus est. A. h. s. VII. a Senatu civitatis Fribergensis collega tertius scholae ibi florentis factus, adhuc eo munere strenue fungitur.

IOANNES ERNESTVS RVDOLPHVS KAEVFFER.

Hic lucem vidit Ricobaci in Lusatia superiore a. s. s. XCIII. Patrem veneratur Christianum Gottlieb, primo ibi sacerdotali

munere fungentem: matrem Eleonoram e gente Gleisbergia ante biennium mortuam dolet. Ab his maxima cura educatus, per ſex annos frequentavit gymnaſium Budiſſinum, animumque teſtatur gratiſſimum in magiſtros Siebeliſium et Ottonem. A. h. ſ. XIII. a Krugio in Academiam receptus, huius ſcholas philoſophicas, Beckii exegeticas, Keilii dogmaticas, Tzſchirneri ſuper hiſtoria eccleſiae adiit. Anno inſequuto ſocietati Sorabicae adſcriptus eſt, cuius praeſidi Goldhornio ſe deditiſſimum profitetur. Mox Vollſackius, aedilis huius urbis meritiſſimus, educationem liberorum ſuorum ei commiſit, eaque in domo iam tertium annum agit, omni genere benevolentiae cumulatus. Nuper ab S. V. Ordine Theologorum in eos relatus eſt, qui conciones ſacras in aede Paulina habent.

THEOPHILVS FRIDERICVS LVTZ.

Huic Suhla patria eſt. Nato a ſ. ſ. XCV. pater, Io. Nicolaus, intra biennium mortuus; mater, e gente Vferia, ſuperſtes eſt. Haec et avunculus, Matthaeus Vfer, omnem operam dederunt, ut bonis artibus inſtitueretur in ſchola publica Suhlana, cuius magiſtros, maximeque Loeſchigkium, tum rectorem, valde laudat. Inde Schleuſingenſi gymnaſio traditus, paternum amorem expertus eſt Schmidtii, conrectoris. Propter tenuitatem rei familiaris in alumnos receptus, patronum habuit L. B. a Seckendorf. A. h. ſ. XV. ad Academiam acceſſit, Weiſsio rectore. Hic Wendtium in primis laudat, qui ſibi eum a manibus eſſe voluit, omnique genere benevolentiae ornavit. Praeter hunc, magiſtros habuit Platnerum, Krugium, Keilium, Tittmannum, Tzſchirnerum, Beckium, Poelitzium, me, et Lindnerum. Senatus Academici liberalitatem, a quo convictorii beneficium accepit, gratus memorat. Praeceptoris in ſchola privata, ab Hempelio inſtituta, munere functus, poſtea, auctoritate Gedickii, directoris ſcholae civicae, examine ſupe-

rato, magister in ea schola factus est, nuperque a. S. R. V. Ordine Theol. in concionatores Vespertinos ad aedem D. Pauli cooptatus.

BENIAMIN GOTTHOLD WEISKE.

Scholae Portensis collega tum quartus, Benjamin, huic pater fuit, mater Rosina Dorothea Neumeisteria. Parentum sedula institutione, Langiique, nunc professoris Portensis, formatus, quum caeteros, qui tum erant, scholae illius magistros, tum maxime Heimbachium, duces fautoresque habuit. A. h. s. I. Beckius eum civibus nostris inseruit, a quo tempore in philosophia Platnero et Caro, in theologia Keilio, Tittmanno, Wolfio, in philologia Beckio, et mihi operam dedit, ab illo societati philologicae, a me Graecae adscriptus, in qua iunctae cum Graefio, Handio, Lingio, Passovio, Seidlero, Thierschio necessitudinis iucundam recordationem servat. Tribus et dimidiato anno Lipsiae exactis, a. h. s. V. Conrectoris in Lyceo Lubbenensi munus suscepit, ubi quum aliorum, tum v. Gen. a Klinguth, Consiliarii Regii, benevolentiam sibi contigisse dicit. Otii in litteris positi specimen ibi edidit dissertationem, qua orationem de Haloneso Demostheni vindicavit. A. h. s. VIII. ad Subrectoris munus in gymnasio Gorliciensi administrandum vocatus est. Ibi Augustam Henriettam, Hartmanni, consulis quondam Gorliciensis filiam, uxorem duxit, et editionem Longini, cui pater immortuus erat, absolvit, atque ad Conrectoris munus evectus, libellum de praepositionibus Graecis edidit. A. X. ineunte a supremo Senatu ecclesiastico munus professoris in schola Misenensi quarti, et ab a XIV. tertii ei demandatum est. Ibi per octo annos frui ei contigit et patronorum illustrium favore, et collegarum amicitia, et amore discipulorum.

CAROLVS GEORGIVS OPITZ.

Hunc a. f. f. XCV. Zittaviae Charlotta Iulia e gente Kleychia peperit Adamo Benjamini, magiftro gymnafii, qui ante hos XVI. annos morte ei ereptus eft. In gymnafio patrio ab a. aetatis X. usque ad XIX. opera in litteris collocata, a. h. f. XV. Lipfiam venit, rectore Beckio, ubi paullo poft in focietatem Sorabicam receptus eft. Theologiae ftudia fectatus, praeceptores habuit Tittmannum, Winzerum, Beckium, Rofenmüllerum; tum me, Platnerum, Wendtium, alios. Honoribus Ordinis noftri ornatus, nuper Hohenfteinii, non procul a Chemnitzio, doctoris domeftici munus fuscepit.

THEOPISTVS GVILIELMVS KIRCHNER.

Ricobaci natus eft a. f. f. XCVI. Ioanni Gottlobo, facrorum ibi antiftiti primario, ephoriae Plavienfis Adiuncto, ex Wilhelmina Iokifch, quam fibi morte ereptam dolet. Ex patris et Kircheifenii, rectoris Lycei Ricobacenfis disciplina in gymnafium Altenburgenfe deductns, Matthiae, Mefferfchmidii, Groffii de fe merita praedicat. Biennio ibi exacto, praemiisque publicis et favore magiftrorum ornatus, Lipfiam adiit rectore Beckio; ubi in philofophia praeceptorem fequutus eft Krugium, in theologia Beckium, Keilium, Tittmannum, in litteris Hebraicis, Arabicis, aliisque linguis orientalibus Rofenmüllerum. Vix exacto triennio, patruus eum, M. Baer, cui iam a teneris devinctiffimus fuit, fucceforem fibi elegit in munere ecclefiaftico, quod ille in vico, cui Selbena nomen, adminiftrat.

FRIDERICVS GVILIELMVS THIEME.

Natus hic Lipſiae a XCII. patre Chriſtiano Amadeo, cereviſiae coctore, matre Maria Sophia Regina e gente Kuntzia. Rudimentis litterarum imbutus a Lehmanno et Koehlero, nunc magiſtro apud nos in ſchola civica, ſcholam Thomanam adiit, ubi praeceptores habuit Vetterum, Baumgaertelium, Weigelium. Inde ſcholae Regiae Grimmenſis doctoribus Sturzio, Hochmuthio, Graeſſio, Toepfero, Beichelio, et poſt eius obitum Hartmanno uſus eſt. Ab Hauboldo civis noſter factus, philologicas ſcholas Beckii et meas, philoſophicas Wendtii et Clodii, mathematicas Mollweidii, theologicas Beckii, Keilii, Tittmanni, Tzſchirneri adiit. A. h. ſ. XVI. in Sileſiam ſe contulit ad Michaelem, tractus Haynavienſis ſeniorem, et Haupitziae prope Haynaviam verbi divini miniſtrum, ut ibi et huius et aliorum liberos inſtitueret.

HENRICVS ADOLPHVS EDVARDVS WAGNER.

Natus eſt a. ſ. ſ. XCIV. Lipſiae, patre mercatore Lipſienſi, matre civis Francomontani Saxonis filia. Primis litterarum elementis Francomontii inſtitutus, Lipſiae usque ad a. aetatis XVI. domeſticos praeceptores habuit. Ab a. h. ſ. X. per triennium diſciplina ſcholae Nicolaitanae uſum, Krugius in numerum civium Academicorum retulit. Huius et Platneri lectiones philoſophicas frequentavit, Beckii, meas, et Roſenmülleri philologicas, Keilii, Tittmanni, Winzeri theologicas. Saepius etiam orationibus ſacris habendis exercitatus eſt.

ERNESTVS FRIDERICVS HOEPFNER.

Audigaſtum vicus eſt prope Pegaviam, ubi hic lucem vidit a. ſ. ſ. XCVI. Pater eius Io. Frider. Beatus, tum ibi ſacra curabat: mater erat Ioanna Sophia e gente Lehmannia: quam quum praematura mors abstuliſſet, pater Fridericam Henricam, Fritſchii, Superintendentis Pegavienſis viduam, duxit. Hic primo filium ipſe inſtituit, deinde per biennium commiſit ſcholae Pegavienſi; mox, quum Lipſiae antiſtes ſacrorum ad aedem D. Georgii factus eſſet, Nicolaitanae, cuius magiſtros, Behringerum, Schneiderum, qui ante IX annos mortuus eſt, Seidlerum et Ern. Schneiderum, profeſſores nunc alterum Halis, alterum Vratislaviae, Lunzium, Forbigerum mirifice laudat. Forbigerus eum etiam privatim Latine ſcribendo exercuit, Lunzius autem theſauros bibliothecae Senatoriae ei recluſit. Praeter hos etiam Fritſchii, nunc eccleſiae paſtoris Groitzſchii prope Pegaviam; Wisneri, nunc matheſeos doctoris in gymnaſio Numburgenſi; et Wineri, nuper apud nos in doctores Academicos recepti, cui ſe maxime omnium obſtrictum dicit, privata inſtitutione uſus, a. h. ſ. XIV. Tittmanno rectore ſcholas Academicas adiit, et philoſophicas quidem Krugii et Platneri, theologicas Roſenmülleri, Keilii, Tittmanni, Beckii, Winzeri, hiſtoricas Beckii, Tzſchirneri autem ſuper hiſtoria eccleſiae. Examinando eum erudiverunt Tittmannus et Keilius. In Hebraica et Chaldaica lingua Winero operam dedit. Quemadmodum patris amorem quantum nullo non tempore expertus ſit, verbis dici poſſe negat, ita praeceptorum maxime celebrat Tittmannum; ex caeteris autem fautoribus Enkium. Stipendia ſibi contigiſſe gratus memorat ab Rege Potent. ab ampliſſ. Senatu Lipſienſi, a. S. R. ordine concionatorum Lipſienſium; tum gentilitia Amthorianum et Hoepſnerianum; denique ad capeſſendos honores noſtros Groſſianam beneficio Regis Auguſtiſſimi, et Miſnicum, a b. Ravio ei tributum.

CAROLVS EDVARDVS WEICKER.

Parentes habet Car. Theophilum, parochum ecclefiae Arnsdorfinae, pagi prope Ricobacum, matrem Nanettam e gente Roux, quibus natus eft a. f. f. XCV. Pater quum eum prima inftitutione formaffet, tradidit gymnafio Zittavienfi a. h. f. IX., ubi per fex annos in fecunda primaque claffe Rudolphum, Directorem, Knefchkium, Conrectorem, Lochmannum, Subrectorem, praeclare de fe meritos ait. A. h. f. XIV. Tittmannus eum in Academiam introduxit. Hic Krugium, Beckium, Wendtium, Keilium, Tzfchirnerum, Tittmannum audivit. Primo ftatim anno in focietatem Sorabicam receptus, praefidibus eius multum fe debere fatetur, Goldhornio, Winzero, Wendtio. Elapfo anno, Senior focietatis lectus eft. Lindneri fcholis paedagogicis ufus, magiftri munere in fchola civica fungi coepit. Nuper S. R. Ordo Theologorum dignum habuit, cui conciones facras in aede D. Pauli et pago Gohlifio habendi copiam faceret.

FRIDERICVS ERNESTVS GVILIELMVS SCHMIEDT.

Hunc genuit Georgius Fridericus, facrorum antiftes Nimecae, qui pagus prope Bitterfeldam fitus, ex Friderica Guilielmina, e gente Mylia, a. f. f. XCVI. Patrem tenellus amifit. Tanto maior matris fuit in educando cura. Ab hac fcholae Mifenenfi commiffus, poft quinquennium autem a. f. XIV. a Tittmanno Academiae adfcriptus, tum iurisprudentiae, tum artibus liberalibus et philofophiae fedulo operam dedit.

IOANNES ERNESTVS LEBRECHT PETRINVS.

Huius pater Gosſmariae prope Luccaviam in Luſatia inferiori ſacra curabat. Mater fuit Ioanna Eliſabetha, e gente Zucholdtia. Ipſe natus a. ſ. ſ. XCV. Praeparatus a patre, ſcholae Luccavienſi traditus eſt. Ibi optima ei inſtitutio contigit Schulzii, Rectoris, Krahneri, tum Conrectoris, et, qui huic ſucceſſit, Lehmanni. Matre, et aliquot annis poſt patre orbatus, Krahneri, nunc diaconi Luccavienſis, tantum amorem expertus eſt, ut hunc virum tamquam alterum patrem veneretur. Septem annis in ſchola illa exactis ad nos venit, rectore Wielandio. Hic in philoſophia ducibus uſus eſt Platnero, Krugio, Wendtio; in hiſtoria, tum univerſali, tum dogmatum religionis noſtrae, aliisque doctrinis Beckio; in theologicis Keilio, Tittmanno, Tzſchirnero, Winzero, Roſenmüllero. Fautores eximie laudat Beckium, a quo ſe conſiliis et beneficiis adiutum ait, et Starkium, V. S. R. ſacrorum urbis et agri Delitienſis antiſtitem, cuius admirabilem benevolentiam praedicat.

CAROLVS GVILIELMVS THEODORVS ACKERMANN.

Hic Auerbaci in Variſcis natus a. ſ. ſ. XCVI. patre Guilielmo, qui illuc ad ſummum eccleſiae miniſterium Leucopetra, ubi diaconi munere fungebatur, vocatus erat; matre autem e gente Doeringia. Religionis litterarumque elementa eum docuit Naederus, nunc Radebergae verbi divini miniſter. Poſt huius diſceſſum, patris inſtitutione uſus eſt, donec a h. ſ. IX. Portae traderetur. Ibi per quinquennium Ilgenii, Iohnii, Schmidtii, matheſeos profeſſoris, diſciplina et favore gaviſus eſt. A. XV. ad Academiam acceſſit, Wielandio rectore, theologiae ſtudia ſequuturus. Vnde Tittmanni, Keiliique maxime, et Wolfii ſcholas,

tum historicas Beckii, philosophicas Krugii, meas philologicas adiit. Patronorum favorem et munificentiam mirifice laudat Keilii et Ludwigii, deinde Clodii, a quo stipendium accepit magisterii capessendi caussa.

PETRVS AVGVSTVS DVMAS.

Hic ita scribit: Natus sum Hamburgi anno s. s. XCIV. patre Henrico Georgio Ioachimo, Lipsiensi, apud Hamburgenses olim concionatore sacro, et matre Elisabetha, e gente Landoltia, Halensi. Vtriusque parentum obitum tristi animo lugeo: nam matre praematura morte ante hos novem annos exstincta, pater etiam carissimus his ipsis Ecclesiae restitutae sacris saecularibus acerbo fato mihi et fratri sororibusque dilectissimis ereptus est. Literarum elementis imbutus a parentibus et Heisio anno aetatis XII. scholae Ioannei, quae Hamburgi auspiciis Gurlitti floret, traditus sum, cuius civibus interfui per VIII. annos; quo temporis spatio quum institutione et doctrina, tum humanitate et subacti iudicii consiliis optime de me meruit praeter ceteros, quos grato animo veneror, scholae praeceptores, Gurlittus, cuius et nunc summa in me beneficia me publice praedicare posse gaudeo. Vrbe patria a Gallorum tyrannide liberata a h. s. XIII. militiae nomen dedi: qua per annum et dimidium functus, bello prospero rerum successu finito, relictis armis ad literas rediens illustre Hamburgensium Gymnasium adii, literis philologicis historicis et philosophicis operam daturus, ducibus Gurlitto, b. Ebelingio, et Grohmanno. Quorum scholis postquam per novem menses interfuissem, maturum me censuerunt studiis academicis. Petii igitur Lipsiam, quam a. h. s. XV. vidi, rectore Wielandio in academiae cives receptus. In theologicis operam dedi Keilio, Tzschirnero, et Beckio, in philosophicis Krugio et Wendtio, in historicis Beckio, in philologicis Beckio, Spohnio, et Hermanno. In Seminarium philologicum benigne receptus sum a Beckio,

cui plurimum me debere lubenter fateor; ab Hermanno Societatis Graecae sodalis factus. Quorum praeceptorum omnium etsi multa sunt in me merita, tamen prae ceteris Sphonio et Hermanno gratiae quam maximae agendae sunt: quorum alter summa comitate me excepit, immo amicitia ornavit, alter nulla non in me contulit beneficia, eoque ipso tempore, quo patris acerba morte omnibus subsidiis videbar nudatus, commendatione sua effecit, ut Rastenburgum in Borussiam ad munus doctoris in gymnasio eius urbis suscipiendum evocarer.

CAROLVS FRIDERICVS WEBER.

Huic, nato Vimariae a. s. s. XCIV., pater fuit Georgius Theophilus, consiliarius supremae curiae ecclesiasticae, mater autem Ioanna Henrietta, e gente Reyheria. Parvulum, mortuo patre, mater educandum tradidit Rentschio, vici cuiusdam prope Vimariam concionatori. Inde accepit eum Wilhelmus, rector scholae Roslebenensis, ex qua schola post quattuor annos in gymnasium urbis patriae venit. Ibi studiorum duces, adiutores, hortatores habuit Lenzium, Riemerum, et, quem tum patris, nunc amici loco colit, Handium. A. h. s. IV. academiam Ienensem adiit, prorectore Voigtio: ibique auditis per unum et dimidiatum annum lectionibus Ludeni, Bachmanni, Emminghusii, Munchowii, Hornii et Eichstaedtii, quibus viris gratissimum animum testatur, Handio auctore Lipsiam philologiae tractandae caussa petiit. Hic praeter Wendtium, Clodium, Krugium, Platnerum, Gilbertum, philologis operam dedit Rostio et Spohnio, tum, quorum in primis favorem laudat, Beckio, qui eum in Seminarium Regium philologicum recepit; mihi, a quo societati Graecae adscriptus est; Seidlero, qui, usque dum Halam discessit, multis eum amicitiae documentis ornavit. Praeter hos maximas gratias agit Blümnero, V. Ill. bibliothecae Senatorio praefecto, qui summa cum liberalitate ei

librorum, quibus indigeret, utendorum copiam fecit, tum Ordini nostro, qui stipendium Henricianum ei contulit.

FRIDERICVS GODOFREDVS GVILIELMVS HERTEL.

Hic quoque Vimariae natus est a. s. s. XCV. Parentes, quos adhuc superstites colit, Guilielmus Nicolaus, zonarius, et Ioanna e gente Meisneria, scholae eum urbicae tradiderunt, cuius omnes classes deinceps transgressus, in gymnasium Guilielmo-Ernestinum transiit, usus que est praeceptoribus Kaestnero, Schwabio, Passovio, Schulzio, Lenzio, Riemero, Weichardto, Handio, cuius paternum animum, quo se non modo in schola, sed etiam domi amplexus sit, et ad societatem philologicam, gratis institutam, admiserit, mirifice collaudat. Nec satis praedicari posse ait munificentiam Ill. feminae de Heygendorf, cuius liberis instituendis, ubi classi selectae adscriptus erat, adhibitus est, plurimis sibi documentis et Vimariae et post Lipsiae cognitam. Ante triennium a Beckio relatus in cives nostros, philologiae studia sequuturus, e theologis audivit Keilium, Tzschirnerum, Winzerum; philosophiae causa Platnerum, Wendtium, a quo societati aestheticae adscriptus est, Clodium, Krugium; historiae Beckium, Krusium, Poelitzium; physices Gilbertum; paedagogices Lindnerum. Dein philologiae quum Beckio aliisque, tum me maxime ducibus operam dedit, receptus in societatem Graecam, ornatusque stipendio ex iis, quae huic societati a Rege Potentissimo destinata sunt. Patrocinium celebrat Io. Georgii Keilii, Magno Duci Vimariensi a consiliis aulicis, cui plurimum se debere praedicat; dein Beckii, per quem sibi Regio convictorio frui contigerit; maximasque gratias agit Amplissimo Senatui urbis nostrae, a quo Werneri, viri benevolentissimi, studiis stipendio ad consequendos honores

noſtros auctus ſit; denique Gruneri, mercatoris celeberrimi, cuius liberis inſtituendis praefectus eſt, liberalitatem gratiſſima mente veneratur.

ERNESTVS RVDOLPHVS WILISCH.

Locus natalis huic fuit Viteberga a. ſ. ſ. XCVI. Puer ſcholae Portenſi commiſſus, ubi ei Langii potiſſimum benevolentia contigit, inter libros exegit tempus illud, quo patria a crudeli hoſte vaſtabatur. Mortuis interea parentibus, Immanuele Erneſto Liebegott, Senatus Viteb. Protonotario, et Sophia Amalia, e gente Marckwordtia, quum Viteberga, cui iam in cunis a b. Boehmero civis adſcriptus fuerat, deſerta iaceret, Lipſiam ſe contulit a. h. ſ. XV. Diſcedentem a ſchola praeceptores ornarunt ſtipendio Miſnico; pluribus deinde beneficiis ſublevavit Ampliſſimus patriae urbis Senatus. Medicinae artem tractaturus, harum doctrinarum quos habemus magiſtros audivit, praeterque eos Platnerum, me, et Gilbertum. Nunc Eisfeldius, cui gratiſſimum animum ſignificat, viſendis eum curandisque aegrotis adhibet.

CAROLVS CHRISTIANVS HENRICVS WERTHER.

Hic ita refert: Natus ſum Strieſenae prope Haynas a. MDCCXCVII. patre Ioanne Chriſtiano, tum Strieſenae, nunc Leutevitii rerum ſacrarum antiſtite, matre Chriſtiana Dorothea, e gente Keſsmodelia, morte praematura mihi erepta. Ad annum usque XIII. aetatis paterna uſus inſtitutione, ſcholae Afranae traditus ſum, ubi per quinquennium fere praeceptores habui Tzschuckium, Koenigium, Hentschium, Weiskium, Luedickium,

Baltzerum, Weichertum, quibus obstrictissimum me esse profiteor. Deinde theologiae operam daturus, Lipsiam me contuli a. MDCCCXV. Beckio Rectore. Hic quidem Beckius in historia; idem et Hermannus in philologia; Platnerus, Krugius, Wendtius in philosophia; Keilius, Tittmannus, Tzschirnerus, Winzerus et Rosenmuellerus in theologia duces mihi contigerunt. Caeterum liberalitatem Regis Augustissimi, cujus beneficio per aliquod tempus fruitus sum et adhuc fruor, gratus praedico.

HENRICVS FRIDERICVS GVILIELMVS SCHVBERT.

Hartensteinii prope Schneebergam a. s. s. XCVI. natus, matrem Fridericam Guilielminam e gente Grossia admodum puer, patrem Christianum Fridericum, ad aedem urbis illius diaconum ante hos XII. annos morte amisit. Vnde aliquamdiu ab avunculo, pastore ecclesiae Wildbacensis, institutus, scholam Schneebergensem adiit, ubi Schaarschmidtii et Haasii, ante aliquot annos vita functorum, et Bornemanni, rectoris de schola illa meritissimi, disciplina usus est. Ibi per VIII. annos ex pluribus, qui ei contigerunt patronis, longe maxime praedicat viduam Haenelii, mercatoris, ut cui soli prosperum studiorum successum debeat. A. h. s. XV. Beckius eum ad Academiam admisit. Hunc et me in philologia, Wendtium, Clodium, Krugium, Platnerum in philosophia, Winzerum, Tzschirnerum, Tittmannum, Keilium in theologia, in mathesi Mollweidium duces habuit. Eximie laudat favorem Platonis, scholae gratuitae Directoris meritissimi, qui et necessitatibus eius liberaliter succurrit, et studiorum exercendorum ei copiam fecit.

FRANCISCVS AVGVSTVS NESSLER.

Hic ita: Natus ſum Schweinitii ad Vitebergam d. III. menſ. Mart. MDCCXCVII, patre Davide Auguſto, advocato et iuſtitiario, matre Ioanna Chriſtiana, e gente Düriſchia, praematura morte ante hos duos annos mihi erepta. Quum prima litterarum elementa privati me docuiſſent magiſtri, duodecimo ferme anno ſuperato, Chemnitium ad Becherum Rectorem me contuli, ut ſcholis eius ſelectis intereſſem. Anno h. ſ. X. alumnis Afranis adſcriptus, per quinque integros annos Tzschuckii et Hentſchii beatt., Koenigii, Kreyſſigii, Weiskii, Baltzeri, Weicherti et Lüdikii inſtitutione uſus ſum, quos praeceptores ac duces fideliſſimos de rebus meis bene meritos pie veneror. A. XV in numerum civium academicorum Lipſienſium relatus, in philoſophia Platnerum, Krugium et Wendtium, in hiſtoria politica Poelitzium, in eccleſiaſtica Tzschirnerum, in phyſica Gilbertum magiſtros habui. Isagogen hiſtorico-criticam in libros novi foederis Winzerus et homiletices praecepta Tzschirnerus me docuerunt; ſcholas exegeticas Tittmanni et Beckii, Keilii autem dogmaticas frequentavi; Tzschirnerum theologiam moralem tradentem audivi.

FRANCISCVS ANTONIVS MAXIMILIANVS FIEDLER.

Natus hic eſt a. ſ. ſ. XCVIII. Spansbergae in tractu Hayneuſi, quo in vico pater Chriſtianus Antonius Auguſtus, nunc D. Theol. et dioeceſeos Wurzenenſis Superintendens, tum ſacrorum antiſtes erat. Mater eſt Carolina Charlotta e gente Dieterícia. Wurzenae b. Weinerti, rectoris ſcholae urbicae, et patris inſtitutione eo perductus eſt, ut a. h. ſ. XI. in Miſenenſem ſcholam recipi potuerit. Ibi laudat praeceptores, quos habuit, b. Tzſchuckium, Koenigium, b. Hentſchium, Weiskium, Kreyſſigium, Baltzerum, Weichertum, Lüdickium. A. XVI.

Academiam adiit, ſcholasque philoſophicas Platneri, Krugii et Poelitzii, qui ſibi eum a manu eſſe voluit, unde humanitatem eius et benevolentiam mirifice laudet; philologicas Beckii et meas frequentavit, admiſſus a me etiam in ſocietatem Graecam. Hiſtoriae univerſalis doctorem habuit Beckium, politicae Poelitzium, eccleſiaſticae, tum etiam homiletices et doctrinae moralis Tzſchirnerum. Exegeticas lectiones adiit Winzeri, Beckii, Roſenmülleri, Tittmanni; huius etiam dogmaticas et ſymbolicas. Stipendiis adiutum ſe gratus praedicat ab Rege Auguſtiſſimo, a Conſiſtorio, Senatu, et Diaconis Wurzenenſibus, a Boehmio, aliisque.

3 0112 115882695